A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2021. június 17.*

„Előzetes döntéshozatal – Szellemi tulajdon – Szerzői jog és szomszédos jogok – 2001/29/EK irányelv – A 3. cikk (1) és (2) bekezdése – A »nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tétel« fogalma – Védelem alatt álló művet tartalmazó fájl *peer-to-peer* hálózaton keresztül történő letöltése és e fájl egyes szegmenseinek feltöltés céljából történő egyidejű hozzáférhetővé tétele – 2004/48/EK irányelv – A 3. cikk (2) bekezdése – Az intézkedésekkel, eljárásokkal és jogorvoslatokkal való visszaélések – 4. cikk – Az intézkedések, eljárások és jogorvoslatok alkalmazásának kérelmezésére jogosult személyek – 8. cikk – Tájékoztatáshoz való jog – 13. cikk – A »kár« fogalma – (EU) 2016/679 rendelet – A 6. cikk (1) bekezdése első albekezdésének f) pontja – A természetes személyek védelme a személyes adatok kezelése vonatkozásában – Az adatkezelés jogszerűsége – 2002/58/EK irányelv – A 15. cikk (1) bekezdése – Jogok és kötelezettségek hatályának korlátozására vonatkozó jogszabályi intézkedések – Alapvető jogok – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 7. és 8. cikke, 17. cikkének (2) bekezdése, valamint 47. cikkének első bekezdése”

A C-597/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Ondernemingsrechtbank Antwerpen (a vállalkozások jogvitáiban eljáró antwerpeni bíróság, Belgium) a Bírósághoz 2019. augusztus 6-án érkezett, 2019. július 29-i határozatával terjesztett elő

a **Mircom International Content Management & Consulting (M. I. C. M.) Limited**

és

a **Telenet BVBA**

között,

a **Proximus NV**,

a **Scarlet Belgium NV**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: E. Regan tanácselnök, M. Ilešič (előadó), Juhász E., C. Lycourgos és I. Jarukaitis bírák,

* Az eljárás nyelve: holland.

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2020. szeptember 10-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Mircom International Content Management & Consulting (M. I. C. M.) Limited képviseletében T. Toremans és M. Hügel advocaten,

– a Telenet BVBA képviseletében H. Haouideg avocat és S. Debaene advocaat,

– a Proximus NV és a Scarlet Belgium NV képviseletében B. Van Asbroeck avocat, valamint I. De Moortel és P. Hechtermans advocaten,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Pucciariello avvocato dello Stato,

– az osztrák kormány képviseletében J. Schmoll, meghatalmazotti minőségben,

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében F. Wilman, H. Kranenborg és J. Samnadda, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. december 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2009. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2001. L 167., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 230. o.; helyesbítések: HL 2008. L 314., 16. o.; HL 2014. L 10., 32. o.) 3. cikke (1) és (2) bekezdésének, a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 157., 45. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 32. o.) 3. cikke (2) bekezdésének, valamint 4., 8. és 13. cikkének, továbbá a 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 337., 11. o.; helyesbítés: HL 2013. L 241., 9. o.) módosított, az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről, feldolgozásáról [helyesen: a személyes adatok kezeléséről] és a magánélet védelméről szóló, 2002. július 12-i 2002/58/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv; HL 2002. L 201., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 514. o.; a továbbiakban: 2002/58 irányelv) 15. cikkének (1) bekezdésével együttesen értelmezett, a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet

(általános adatvédelmi rendelet; HL 2016. L 119., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 314., 72. o.; HL 2018. L 127., 2. o.; HL 2021. L 74., 35. o.) 6. cikke (1) bekezdése első albekezdése f) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Mircom International Content Management & Consulting (M. I. C. M.) Limited (a továbbiakban: Mircom) ciprusi jog szerinti társaság, az Egyesült Államokban és Kanadában székhellyel rendelkező nyolc vállalkozás által gyártott nagyszámú pornófilmen fennálló bizonyos jogok jogosultja, és a Telenet BVBA, Belgiumban székhellyel rendelkező, többek között internet-hozzáférési szolgáltatásokat nyújtó társaság között azzal kapcsolatban folyó jogvitában terjesztették elő, hogy ez utóbbi megtagadta ügyfeleinek egy szakosodott társaság által a Mircom nevében egy *peer-to-peer* hálózatról összegyűjtött sokezer IP-cím alapján történő azonosítását lehetővé tévő információk szolgáltatását, amely hálózaton a Telenet bizonyos ügyfelei a BitTorrent protokoll használatával állítólag a Mircom katalógusába tartozó filmeket tettek hozzáférhetővé.

Jogi háttér

Az uniós jog

A szellemi tulajdonjog

– A 2001/29 irányelv

3 A 2001/29 irányelv (3), (4), (9), (10) és (31) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(3) A javasolt harmonizáció elősegíti a négy belső piaci szabadság megvalósítását, valamint összefügg az alapvető jogelvek – különösen a szellemi tulajdont is magában foglaló tulajdon, a véleménynyilvánítás szabadsága, valamint a közérdek – tiszteletben tartásával.

(4) A szerzői jog és a szomszédos jogok szabályozási kereteinek harmonizálása a jogbiztonság növekedése, illetve a szellemi tulajdon magas szintű védelme révén jelentős erőforrásokat mozgósít az alkotó és újító tevékenységek […] fejlesztésére […]

[…]

(9) A szerzői jog és szomszédos jogok harmonizációjának a magas szintű védelemből kell kiindulnia, tekintve, hogy ezek a jogok elengedhetetlenek a szellemi alkotáshoz. Az általuk nyújtott védelem hozzájárul az alkotó tevékenység fenntartásához és fejlődéséhez a szerzők, az előadóművészek, az előállítók és a fogyasztók, valamint a kultúra, az ipar és a nagyközönség érdekében. A szellemi tulajdon ennek megfelelően a tulajdon részeként nyert elismerést.

(10) Ahhoz, hogy a szerzők és előadóművészek a jövőben is alkotó és művészi tevékenységet folytathassanak, műveik felhasználásáért megfelelő díjazásban kell, hogy részesüljenek ugyanúgy, mint a producerek annak érdekében, hogy a művek pénzügyi hátterét biztosítani tudják. Az olyan termékek előállítása, mint a hangfelvételek, a filmek vagy a multimédia-termékek, illetve az olyan szolgáltatások nyújtása, mint a lehívásra történő

hozzáférhetővé tétel, jelentős befektetést igényelnek. A megfelelő díjazás biztosításához, illetve a befektetés kielégítő mértékű megtérüléséhez a szellemi tulajdonjogok megfelelő szintű védelme szükséges.

[…]

(31) Megfelelő egyensúlyt kell biztosítani a jogosultak különböző csoportjainak, valamint a jogosultak és a védelemben részesülő művek és teljesítmények felhasználói csoportjainak [helyesen: a védelem alatt álló teljesítmények felhasználóinak] jogai és érdekei között. […]”

4 Ezen irányelvnek „A művek nyilvánossághoz közvetítésének, valamint a védelem alatt álló egyéb teljesítmények nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tételének joga” című 3. cikke értelmében:

„(1) A tagállamok a szerzők számára kizárólagos jogot biztosítanak műveik vezetékes vagy vezeték nélküli nyilvánossághoz közvetítésének engedélyezésére, illetve megtiltására, beleértve az oly módon történő hozzáférhetővé tételt is, hogy a nyilvánosság tagjai a hozzáférés helyét és idejét egyénileg választhatják meg.

(2) A tagállamok biztosítják a nyilvánosság számára hozzáférhetővé tétel engedélyezésének, illetve megtiltásának kizárólagos jogát akár vezetékes akár vezeték nélküli, illetve oly módon történő hozzáférhetővé tétel esetében is, amikor a nyilvánosság tagjai a hozzáférés helyét és idejét egyénileg választhatják meg:

[…]

c) a filmek első rögzítése előállítói számára filmjeik eredeti és a többszörözött példányai tekintetében;

[…]

(3) Az (1) és a (2) bekezdésben foglalt jogok nem merülnek ki a nyilvánossághoz közvetítés vagy a nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tétel egyetlen, e cikkben említett cselekménye révén sem.”

– *A 2004/48 irányelv*

5 A 2004/48 irányelv (10), (14) és (18) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(10) Ezen irányelv célja a jogszabályok egymáshoz való közelítése egy magas, egyenértékű és egységes védelmi szint [helyesen: a szellemi tulajdon magas, egyenértékű és egységes védelmi szintjének] belső piacon belüli biztosítása érdekében.

[…]

(14) A 6. cikk (2) bekezdésében, a 8. cikk (1) bekezdésében és a 9. cikk (2) bekezdésében foglalt intézkedéseket csak az üzletszerűen elkövetett cselekményekre kell alkalmazni. Ez nem érinti annak lehetőségét, hogy a tagállamok ezen intézkedéseket egyéb cselekmények tekintetében is alkalmazzák. Üzletszerűen elkövetett cselekményeknek minősülnek azok a

cselekmények, amelyeket közvetlen vagy közvetett gazdasági vagy kereskedelmi előny céljából követnek el; ez általában kizárja a végső fogyasztók által jóhiszeműen elkövetett cselekményeket.

[…]

(18) Az ezen intézkedések, eljárások és jogorvoslatok alkalmazásának kérelmezésére nemcsak a jogtulajdonos lehet jogosult, hanem olyan személyek is, akik közvetlenül érdekeltek és keresetindításra jogosultak, amennyiben az alkalmazandó jog erre lehetőséget teremt, az abban foglaltaknak megfelelően; ide tartozhatnak a jogok kezelésével vagy a közös és egyéni érdekek védelmének érvényesítésével megbízott szakmai szervezetek is.”

6 Ezen irányelv „Hatály” című 2. cikkének (1) bekezdésében és (3) bekezdésének a) pontjában előírja:

„(1) A közösségi vagy tagállami jogszabályokban esetlegesen foglalt eszközök sérelme nélkül – amennyiben azok kedvezőbbek a jogosultak számára – az ebben az irányelvben foglalt intézkedéseket, eljárásokat és jogorvoslatokat a 3. cikkel összhangban alkalmazni kell a közösségi jogban és/vagy az érintett tagállam nemzeti jogában foglalt bármely szellemi tulajdonjog megsértése esetén.

[…]

(3) Ez az irányelv nem érinti:

a) a szellemi tulajdonra vonatkozó közösségi anyagi jogi rendelkezéseket, a [személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 1995. L 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.)] […]”

7 A 2004/48 irányelv „Intézkedések, eljárások és jogorvoslatok” című II. fejezete tartalmazza az irányelv 3–15. cikkét. Ezen irányelv „Általános kötelezettség” című 3. cikke a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok rendelkeznek azon intézkedésekről, eljárásokról és jogorvoslatokról, amelyek az ezen irányelv által szabályozott szellemi tulajdonjogok érvényesítésének biztosításához szükségesek. Ezen intézkedéseknek, eljárásoknak és jogorvoslatoknak méltányosnak és igazságosnak kell lenniük, és nem lehetnek indokolatlanul bonyolultak és költségesek és nem eredményezhetnek észszerűtlen határidőket és indokolatlan késedelmeket.

(2) Ezeknek az intézkedéseknek, eljárásoknak és jogorvoslatoknak ezen túlmenően hatásosnak, arányosnak és elrettentőnek [helyesen: visszatartó hatásúnak] kell lenniük, és úgy kell őket alkalmazni, hogy a jogszerű kereskedelemnek ne állítsanak korlátokat, és hogy az azokkal való visszaélés esetére biztosítékok rendelkezésre álljanak.”

8 A 2004/48 irányelvnek „Az intézkedések, eljárások és jogorvoslatok kérelmezésére jogosult személyek” című 4. cikke értelmében:

„A tagállamok a következő személyeket tekintik jogosultnak az ezen fejezetben foglalt intézkedések, eljárások és jogorvoslatok kérelmezésére:

a) a szellemi tulajdonjogok jogosultjait az alkalmazandó jog rendelkezéseivel összhangban;

b) minden más személyt, aki ilyen jogok használatára jogosult, így különösen a licencvevőket, feltéve, hogy azt az alkalmazandó jog lehetővé teszi, és annak rendelkezéseivel összhangban áll;

c) a közös jogkezelő szervezeteket, amelyek szabályszerűen elismert jogosultsággal rendelkeznek arra, hogy a szellemi tulajdonjogok jogosultjait képviseljék, feltéve, hogy azt az alkalmazandó jog megengedi, és annak rendelkezéseivel összhangban áll;

d) a szakmai szervezeteket, amelyek szabályszerűen elismert jogosultsággal rendelkeznek arra, hogy a szellemi tulajdonjogok jogosultjait képviseljék, feltéve, hogy azt az alkalmazandó jog lehetővé teszi, és annak rendelkezéseivel összhangban áll.”

9 Ezen irányelv „Bizonyítékok” című 6. cikkének (2) bekezdése így rendelkezik:

„Üzletszerűen elkövetett jogsértés esetén a tagállamok az illetékes bíróságok számára azonos feltételek mellett lehetővé teszik, hogy megfelelő esetben valamely fél kérelmére elrendelhessék azon banki, pénzügyi vagy kereskedelmi iratok átadását, amelyek felett az ellenérdekű fél rendelkezik, feltéve hogy az a bizalmas információk védelmét nem sérti.”

10 Az említett irányelvnek a „Tájékoztatáshoz való jog” című 8. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szellemi tulajdonjog megsértése miatt indított eljárásokkal összefüggésben és a felperes indokolt és arányos kérelmére az illetékes bíróságok elrendelhessék, hogy a szellemi tulajdonjogot sértő áruk vagy szolgáltatások eredetéről és terjesztési hálózatairól a jogsértő és/vagy a következő személyek adjanak tájékoztatást:

a) aki jogsértő árukat üzletszerűen birtokolt;

b) aki jogsértő szolgáltatásokat üzletszerűen vett igénybe;

c) aki üzletszerűen nyújtott szolgáltatásokat jogsértő tevékenységekhez;

vagy

d) aki az a), b) vagy c) pontban említett személy állítása szerint részt vett jogsértő áruk előállításában, gyártásában vagy terjesztésében, vagy ilyen szolgáltatások nyújtásában.

(2) Az (1) bekezdésben említett tájékoztatás szükség szerint magában foglalja:

a) az előállítók, gyártók, terjesztők, szállítók nevét és címét, az áruk vagy szolgáltatások egyéb korábbi birtokosainak nevét és címét, valamint a címzett nagykereskedők és kiskereskedők nevét és címét;

b) az előállított, gyártott, kiszállított, átvett vagy megrendelt mennyiségekre vonatkozó adatokat, valamint az érintett árukért vagy szolgáltatásokért kifizetett árat.

(3) Az (1) és (2) bekezdés nem érinti azokat az egyéb törvényi rendelkezéseket, amelyek:

a) a jogosult számára szélesebb körű tájékoztatáshoz való jogot biztosítanak;

b) az e cikk szerint közölt információ polgári vagy büntetőeljárásban való felhasználását szabályozzák;

c) a tájékoztatáshoz való joggal történő visszaélést szabályozzák; vagy

d) lehetővé teszik az olyan tájékoztatás megtagadását, amely az (1) bekezdésben említett személyt arra kényszerítené, hogy magát vagy közeli hozzátartozóját a szellemi tulajdon megsértésében való részvétellel vádolja, vagy

vagy

(e) az információs források bizalmasságának védelmét vagy a személyes adatkezelést szabályozzák.”

11 A 2004/48 irányelv „Ideiglenes és óvintézkedések” című 9. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„Üzletszerűen elkövetett jogsértés esetén a tagállamok biztosítják, hogy a bíróságok óvintézkedésként elrendelhessék a feltételezett jogsértő ingó és ingatlan vagyonának lefoglalását, beleértve bankszámláinak befagyasztását és egyéb vagyontárgyainak lefoglalását, amennyiben a sértett fél igazolja, hogy a kártérítési igényének teljesítése kétséges. E célból az illetékes hatóságok elrendelhetik a banki, pénzügyi vagy kereskedelmi iratok közlését, vagy a szóban forgó információhoz való megfelelő hozzáférést.”

12 Ezen irányelv „Kártérítés” című 13. cikke szerint:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes bíróságok a sértett fél kérelmére elrendeljék, hogy a jogsértő, aki tudta, vagy kellő gondosság mellett tudnia kellett volna, hogy jogsértést valósít meg, a jogosult számára a jogsértés folytán elszenvedett tényleges kárnak megfelelő kártérítést fizessen.

A bíróságok a kár megállapításakor:

a) figyelembe vesznek minden megfelelő szempontot, úgy mint a kedvezőtlen gazdasági kihatásokat, ideértve a sértett fél elmaradt hasznát, a jogsértő jogtalan gazdagodását, és indokolt esetben a nem tisztán gazdasági tényezőket, mint a jogosultnak a jogsértés által okozott nem vagyoni kárát,

vagy

b) az a) bekezdés [helyesen: pont] alkalmazása helyett a kárt indokolt esetben átalányösszegben állapíthatják meg olyan tényezők alapján, mint legalább azon díjazás vagy jogdíjak összege, amely a jogosultat megillette volna, ha az adott szellemi tulajdonjog felhasználására a jogsértő engedélyt kért volna.

(2) Azokban az esetekben, amelyekben a jogsértő úgy fejtette ki tevékenységét, hogy nem tudta, vagy kellő gondosság mellett nem kellett tudnia, hogy jogsértést valósít meg, a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a bíróságok rendeljék el a gazdagodás megtérítését vagy kártérítés fizetését, amelynek összegét előre meghatározhatják.”

– *A 2014/26/EU irányelv*

13 A szerzői és szomszédos jogokra vonatkozó közös jogkezelésről és a zeneművek belső piacon történő online felhasználásának több területre kiterjedő hatályú engedélyezéséről szóló, 2014. február 26-i 2014/26/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL 2014. L 84., 72. o.; helyesbítés: HL 2015. L 233., 8. o.) „A közös jogkezelő szervezetek bejelentése” című 39. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok a rendelkezésükre álló információk alapján legkésőbb 2016. április 10-ig benyújtják a Bizottság számára a területükön letelepedett közös jogkezelő szervezetek listáját.

A tagállamok az e listában történő bármilyen változásról indokolatlan késedelem nélkül tájékoztatják a Bizottságot.

A Bizottság közzéteszi és naprakészen tartja ezeket az információkat.”

A személyes adatok védelmére vonatkozó szabályozás

– *A 95/46 irányelv*

14 A 95/46 irányelv II. fejezetének „Az adatfeldolgozás jogszerűvé tételére vonatkozó kritériumok [helyesen: Az adatkezelés jogszerűségének elvei]” című II. szakaszában található 7. cikk f) pontja az alábbiak szerint rendelkezett:

„A tagállamok rendelkeznek arról, hogy a személyes adatok csak abban az esetben dolgozhatók fel [helyesen: kezelhetők], ha:

[…]

f) az adatfeldolgozás [helyesen: adatkezelés] az adatkezelő, vagy az adatokat megkapó harmadik fél, vagy felek jogszerű érdekének érvényesítéséhez szükséges [helyesen: vagy azon harmadik fél vagy felek jogos érdekének érvényesítéséhez szükséges, akivel vagy akikkel az adatokat közölték], kivéve, ha ezeknél az érdekeknél magasabb rendűek az érintettnek az 1. cikk (1) bekezdése értelmében védelmet élvező érdekei az alapvető jogok és szabadságok tekintetében.”

15 Ezen irányelv 8. cikke (1) bekezdésének és (2) bekezdése e) pontjának szövege a következő volt:

„(1) A tagállamok megtilthatják az olyan személyes adatok feldolgozását [helyesen: kezelését], amelyek a faji vagy etnikai hovatartozásra, a politikai véleményre, a vallási vagy világnézeti meggyőződésre, a szakszervezeti tagságra, az egészségi állapotra vagy a szexuális életre vonatkoznak.

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazható abban az esetben, ha:

[…]

e) az adatfeldolgozás [helyesen: adatkezelés] olyan adatokra vonatkozik, amelyeket az érintett egyértelműen nyilvánosságra hozott, vagy amelyek jogi követelések megállapításához, gyakorlásához vagy védelméhez szükségesek.”

16 Az említett irányelv 13. cikke (1) bekezdésének g) pontja a következőképpen rendelkezett:

„(1) A tagállamok jogszabályokat fogadhatnak el a 6. cikk (1) bekezdésében, a 10. cikkben. a 11. cikk (1) bekezdésében, valamint a 12. és a 21. cikkben foglalt jogok és kötelezettségek körének [helyesen: hatályának] korlátozására, amennyiben a korlátozás az alábbiak biztosításához szükséges:

[…]

g) az érintett, vagy mások jogainak és szabadságainak védelme.”

– ***A 2016/679 rendelet***

17 A 2016/679 rendelet „Fogalommeghatározások” című 4. cikkének 1., 2., 9. és 10. pontja a következőket írja elő:

„E rendelet alkalmazásában:

1. »személyes adat«: azonosított vagy azonosítható természetes személyre (»érintett«) vonatkozó bármely információ; azonosítható az a természetes személy, aki közvetlen vagy közvetett módon, különösen valamely azonosító, például név, szám, helymeghatározó adat, online azonosító vagy a természetes személy testi, fiziológiai, genetikai, szellemi, gazdasági, kulturális vagy szociális azonosságára vonatkozó egy vagy több tényező alapján azonosítható;

2. »adatkezelés«: a személyes adatokon vagy adatállományokon automatizált vagy nem automatizált módon végzett bármely művelet vagy műveletek összessége, így a gyűjtés, rögzítés, rendszerezés, tagolás, tárolás, átalakítás vagy megváltoztatás, lekérdezés, betekintés, felhasználás, közlés továbbítás, terjesztés vagy egyéb módon történő hozzáférhetővé tétel útján, összehangolás vagy összekapcsolás, korlátozás, törlés, illetve megsemmisítés;

[…]

9. »címzett«: az a természetes vagy jogi személy, közhatalmi szerv, ügynökség vagy bármely egyéb szerv, akivel vagy amellyel a személyes adatot közlik, függetlenül attól, hogy harmadik fél-e. […]

10. »harmadik fél«: az a természetes vagy jogi személy, közhatalmi szerv, ügynökség vagy bármely egyéb szerv, amely nem azonos az érintettel, az adatkezelővel, az adatfeldolgozóval vagy azokkal a személyekkel, akik az adatkezelő vagy adatfeldolgozó közvetlen irányítása alatt a személyes adatok kezelésére felhatalmazást kaptak.”

18 E rendeletnek „Az adatkezelés jogszerűsége” című 6. cikke (1) bekezdése első albekezdésének f) pontja és második albekezdése a következőket írja elő:

„A személyes adatok kezelése kizárólag akkor és annyiban jogszerű, amennyiben legalább az alábbiak egyike teljesül:

[…]

f) az adatkezelés az adatkezelő vagy egy harmadik fél jogos érdekeinek érvényesítéséhez szükséges, kivéve, ha ezen érdekekkel szemben elsőbbséget élveznek az érintett olyan érdekei vagy alapvető jogai és szabadságai, amelyek személyes adatok védelmét teszik szükségessé, különösen, ha az érintett gyermek.

Az első albekezdés f) pontja nem alkalmazható a közhatalmi szervek által feladataik ellátása során végzett adatkezelésre.”

19 Az említett rendeletnek „A személyes adatok különleges kategóriáinak kezelése” című 9. cikke (2) bekezdésének e) és f) pontja előírja, hogy a személyes adatok bizonyos típusai – többek között a természetes személyek szexuális életére vagy szexuális irányultságára vonatkozó személyes adatok – kezelésének tilalma nem alkalmazandó, ha az adatkezelés olyan személyes adatokra vonatkozik, amelyeket az érintett kifejezetten nyilvánosságra hozott, vagy többek között jogi igények előterjesztéséhez, érvényesítéséhez, illetve védelméhez szükséges.

20 A 2016/679 rendelet „Korlátozások” című 23. cikke (1) bekezdésének i) és j) pontjában a következőképpen rendelkezik:

„Az adatkezelőre vagy adatfeldolgozóra alkalmazandó uniós vagy tagállami jog jogalkotási intézkedésekkel korlátozhatja a 12–22. cikkben és a 34. cikkben foglalt, valamint a 12–22. cikkben meghatározott jogokkal és kötelezettségekkel összhangban lévő rendelkezései tekintetében az 5. cikkben foglalt jogok és kötelezettségek hatályát, ha a korlátozás tiszteletben tartja az alapvető jogok és szabadságok lényeges tartalmát, valamint az alábbiak védelméhez szükséges és arányos intézkedés egy demokratikus társadalomban:

[…]

i) az érintett védelme vagy mások jogainak és szabadságainak védelme;

j) polgári jogi követelések érvényesítése.”

21 A 2016/679 irányelvnek „A [95/46] irányelv hatályon kívül helyezése” című 94. cikke értelmében:

„(1) A [95/46] irányelv 2018. május 25-i hatállyal hatályát veszti.

(2) A hatályon kívül helyezett irányelvre történő hivatkozásokat az e rendeletre történő hivatkozásnak kell tekinteni. […]”

22 Ugyanezen rendeletnek „Kapcsolat a [2002/58] irányelvvel” című 95. cikke a következőképpen szól:

„E rendelet nem ró további kötelezettségeket a természetes vagy jogi személyekre az Unión belüli nyilvános hírközlési hálózatokon keresztül történő nyilvánosan elérhető hírközlési szolgáltatással összefüggésben kezelt adatok tekintetében azon kérdésekkel kapcsolatban, amelyek vonatkozásában ők a [2002/58] irányelvben megállapított, azonos célkitűzésekkel bíró különös kötelezettségek hatálya alá tartoznak.”

– A 2002/58 irányelv

23 A 2002/58 irányelv „Hatály és cél” című 1. cikke (1) és (2) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ez az irányelv harmonizálja azokat a tagállami rendelkezéseket, amelyekre azért van szükség, hogy biztosítsák az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezelése vonatkozásában az alapvető jogok és szabadságok védelmének egyenértékű szintjét, valamint biztosítsák az ilyen adatoknak, az elektronikus hírközlő berendezéseknek és az elektronikus hírközlési szolgáltatásoknak a[z Unión] belüli szabad mozgását. [helyesen: Ez az irányelv harmonizálja azokat a tagállami rendelkezéseket, amelyekre azért van szükség, hogy biztosítsák az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezelése vonatkozásában az alapvető jogok és szabadságok – különösen a magánélethez való jog – védelmének egyenértékű szintjét, valamint biztosítsák az ilyen adatoknak, az elektronikus hírközlő berendezéseknek és az elektronikus hírközlési szolgáltatásoknak a Közösségen belüli szabad mozgását.]

Ennek az irányelvnek a rendelkezései az (1) bekezdésben említett célok érdekében pontosítják és kiegészítik a [95/46] irányelvet. […]”

24 A 2002/58 irányelv „Fogalom-meghatározások” című 2. cikke második albekezdésének b) pontja az alábbi rendelkezést tartalmazza:

„Szintén alkalmazni kell a következő fogalom-meghatározásokat:

[…]

b) »forgalmi adat«: egy közlésnek az elektronikus hírközlő hálózaton keresztül történő továbbítása vagy erre vonatkozó számlázás céljából kezelt minden adat.”

25 Ezen irányelvnek „A közlések titkossága” című 5. cikke előírja:

„(1) A tagállamok nemzeti jogszabályok révén biztosítják a nyilvános hírközlő hálózatok és a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások segítségével történő közlések és az azokra vonatkozó forgalmi adatok titkosságát. Különösen megtiltják a közlések és az azokra vonatkozó forgalmi adatok felhasználókon kívüli személyek által történő, az érintett felhasználó hozzájárulása nélküli meghallgatását, lehallgatását, tárolását vagy más módon történő elfogását vagy megfigyelését, kivéve, ha az ilyen személy a 15. cikk (1) bekezdésével összhangban jogszerűen jár el. Ez a bekezdés nem akadályozza a közlés továbbításához szükséges műszaki tárolást, a bizalmas adatkezelés elvének sérelme nélkül.

(2) Az (1) bekezdés nem sérti a közlések és az azokra vonatkozó forgalmi adatok jogszerű rögzítését, amennyiben a rögzítésre – jogszerű üzletmenet keretében – egy kereskedelmi ügylet vagy bármilyen más üzleti közlés bizonyítása céljából kerül sor.

(3) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az elektronikus hírközlő hálózatoknak egy előfizető vagy felhasználó végberendezésében történő adattárolásra való felhasználása, illetve az ott tárolt adatokhoz való hozzáférésre való felhasználása csak azzal a feltétellel legyen megengedett, ha az érintett előfizetőt vagy felhasználót a [95/46] irányelvvel összhangban egyértelműen és teljeskörűen tájékoztatják – többek között – az adatkezelés céljairól, valamint ha az érintett előfizetőnek vagy felhasználónak joga van visszautasítani az adatkezelő által végzett ilyen

adatkezelést. Ez a rendelkezés nem akadályozza az olyan műszaki tárolást, illetve műszaki hozzáférést, amelynek kizárólagos célja az elektronikus hírközlő hálózaton keresztül történő közléstovábbítás vagy annak megkönnyítése, vagy amely az előfizető vagy felhasználó által kifejezetten kért, információs társadalommal összefüggő szolgáltatás nyújtásához feltétlenül szükséges.”

26 Az említett irányelv „Forgalmi adatok” című 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) E cikk (2), (3) és (5) bekezdésének, valamint a 15. cikk (1) bekezdésének sérelme nélkül, az előfizetőkre és felhasználókra vonatkozó, a nyilvános hírközlő hálózat vagy nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatás nyújtója által feldolgozott [helyesen: kezelt] és tárolt forgalmi adatokat törölni kell, vagy anonimmá kell tenni, ha a közlés továbbításához ezek már nem szükségesek.

(2) Az előfizetői számlázás és az összekapcsolási díjak megállapítása céljából szükséges forgalmi adatok kezelhetők. Az ilyen adatkezelés kizárólag annak az időszaknak a végéig megengedett, ameddig a számla jogszerűen megtámadható, illetve a kifizetés követelhető.

(3) Az elektronikus hírközlési szolgáltatások értékesítése vagy értéknövelt szolgáltatások nyújtása céljából, a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatás nyújtója az ilyen szolgáltatásokhoz, illetve értékesítéshez szükséges mértékig és ideig feldolgozhatja [helyesen: kezelheti] az (1) bekezdésben említett adatokat, amennyiben az az előfizető vagy felhasználó, akire az adat vonatkozik, az adatfeldolgozáshoz [helyesen: adatkezeléshez] előzetesen hozzájárult. A felhasználó és az előfizető a forgalmi adatok kezelésére vonatkozó hozzájárulását bármikor visszavonhatja.

(4) A szolgáltató tájékoztatja az előfizetőt, illetve a felhasználót arról, hogy milyen típusú forgalmi adatoknak a kezelésére kerül sor a (2) bekezdésben említett célok érdekében és mennyi ideig tart az adatkezelés, a (3) bekezdésben említett célok érdekében történő adatkezelés esetében pedig a hozzájárulás megszerzése előtt ad erről tájékoztatást.

(5) A forgalmi adatoknak az (1), (2), (3), és (4) bekezdéssel összhangban történő feldolgozását [helyesen: kezelését] csak olyan személy végezheti, aki a nyilvános hírközlő hálózatokat és nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó szolgáltató irányítása alatt számlakezeléssel vagy forgalomirányítással foglalkozik, vagy ügyfélszolgálatot lát el, vagy csalások felderítésével, az elektronikus hírközlési szolgáltatások értékesítésével vagy értéknövelt szolgáltatások nyújtásával foglalkozik; ezt az adatfeldolgozást [helyesen: adatkezelést] az említett tevékenységek céljának megfelelő mértékre kell korlátozni.

(6) Az (1), (2), (3), és (5) bekezdést az eljárni jogosult szervek azon lehetőségének sérelme nélkül kell alkalmazni, hogy – összhangban az alkalmazandó jogszabályokkal – tájékoztatást kapjanak a forgalmi adatokról a jogviták – különösen összekapcsolási vagy számlázási viták – rendezése céljából.”

27 A 2002/58 irányelvnek „A [95/46] irányelv egyes rendelkezéseinek alkalmazása” című 15. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok jogszabályi intézkedéseket fogadhatnak el az ezen irányelv 5. és 6. cikkében, 8. cikkének (1), (2), (3) és (4) bekezdésében, valamint 9. cikkében előírt jogok és kötelezettségek hatályának korlátozására vonatkozóan, ha az ilyen jellegű korlátozás – a [95/46] irányelv

13. cikkének (1) bekezdésében említettek szerint – egy demokratikus társadalomban szükséges, megfelelő és arányos intézkedésnek minősül a nemzetbiztonság (vagyis az állam biztonsága), a nemzetvédelem és a közbiztonság védelme érdekében, valamint a bűncselekmények, illetve az elektronikus hírközlési rendszer jogosulatlan használata megelőzésének, kivizsgálásának, felderítésének és üldözésének a biztosítása érdekében. E célból a tagállamok többek között jogszabályi intézkedéseket fogadhatnak el az adatoknak az e bekezdésben megállapított indokok alapján korlátozott ideig történő visszatartására [helyesen: megőrzésére] vonatkozóan. Az e bekezdésben említett valamennyi intézkedésnek összhangban kell lennie a közösségi jog általános elveivel, beleértve az [EUSZ] 6. cikkének (1) és (2) bekezdésében említetteket."

A belga jog

28 A Wetboek Economisch Recht (gazdasági jogi törvénykönyv) XI.165. cikke (1) bekezdésének negyedik albekezdése értelmében az irodalmi vagy művészeti alkotások szerzőjének kizárólagos joga, hogy művét bármilyen eljárás útján a nyilvánossághoz közvetítsék, ideértve a nyilvánosság számára oly módon történő hozzáférhetővé tételt, hogy a közönség tagjai az említett műhöz való hozzáférés helyét és idejét egyénileg választhassák meg.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

29 2019. június 6-án a Mircom keresetet nyújtott be az Ondernemingsrechtbank Antwerpenhez (a vállalkozások jogvitáiban eljáró antwerpeni bíróság, Belgium), amely többek között arra irányult, hogy e bíróság kötelezze a Telenetet azon ügyfelei azonosítására szolgáló adatok benyújtására, akiknek internetkapcsolatait arra használták, hogy a Mircom katalógusába tartozó filmeket a BitTorrent protokoll segítségével egy *peer-to-peer* hálózaton megosszák.

30 A Mircom ugyanis azt állítja, hogy több ezer dinamikus IP-címmel rendelkezik, amelyeket a FileWatchBT szoftver segítségével a Németországban letelepedett Media protector GmbH társaság a Mircom nevében rögzített abban az időpontban, amikor a Telenet ezen ügyfelei a BitTorrent kliens fájlmegosztó szoftver segítségével kapcsolódtak.

31 A Telenet, amelyet két másik Belgiumban letelepedett internet-hozzáférést nyújtó szolgáltató, a Proximus NV és a Scarlet Belgium NV támogat, nem ért egyet a Mircom keresetében foglaltakkal.

32 Először is, tekintettel a 2017. június 14-i Stichting Brein ítéletre (C-610/15, EU:C:2017:456), amely a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, az internetes megosztó platform üzemeltetői által egy *peer-to-peer* hálózat keretében történő nyilvánossághoz közvetítésre vonatkozott, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az ilyen nyilvánossághoz közvetítést az ilyen hálózat „*downloaders*"-nek nevezett egyéni felhasználói is végezhetik-e, akik egy szerzői jogi védelem alatt álló művet tartalmazó digitális fájl szegmenseinek letöltésekor e szegmenseket más felhasználók általi feltöltés céljából egyidejűleg hozzáférhetővé teszik. A letöltő személyek „bolynak" nevezett csoportjába tartozó ezen felhasználók ugyanis ily módon maguk válnak az említett szegmensek terjesztőivé, hasonlóan a nem meghatározott eredeti terjesztőhöz, aki e fájl e hálózaton történő első hozzáférhetővé tételének kiindulópontja.

33 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság egyrészt pontosítja, hogy a szegmensek nem az eredeti fájl egyszerű töredékei, hanem önálló kódolt fájlok, amelyek önmagukban használhatatlanok, másrészt pedig, hogy a BitTorrent technológia működési módja miatt a fájl szegmenseinek feltöltése, amelyet „*seedelésnek*” neveznek, főszabály szerint automatikusan bekövetkezik, mivel ez a jellemző csak bizonyos programok révén kiküszöbölhető.

34 Ugyanakkor a Mircom arra hivatkozik, hogy már az alapul szolgáló médiafájl legalább 20%-os töredékét együttesen képviselő szegmensek letöltését is figyelembe kell venni, mivel e százalékos aránytól kezdve lehetségessé válik e fájl előnézete, jóllehet töredékes jelleggel és rendkívül bizonytalan minőségben.

35 Másodszor, a kérdést előterjesztő bíróság kételkedik abban, hogy egy olyan vállalkozás, mint a Mircom, részesülhetne a 2004/48 irányelv által biztosított védelemben, mivel ténylegesen nem hasznosítja a szóban forgó filmek szerzői által átruházott jogokat, hanem csupán kártérítést követel az állítólagos jogsértőktől, és ez a modell a „szerzői jogi troll” *(copyright troll)* fogalommeghatározásához hasonlít.

36 Harmadszor felmerül az a kérdés is, hogy a 2016/679 rendelet 6. cikke (1) bekezdése első albekezdésének f) pontjára tekintettel jogszerű-e az IP-címeknek a Mircom általi összegyűjtése.

37 E körülmények között az Ondernemingsrechtbank Antwerpen (a vállalkozások jogvitáiban eljáró antwerpeni bíróság, Belgium) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) a) A 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nyilvánossághoz közvetítésnek tekintendő-e egy fájl *peer to peer* hálózaton keresztül történő letöltése és ezzel egyidejűleg e fájl egyes (az egészhez viszonyítva olykor rendkívül töredékes) szegmenseinek […] feltöltés céljára történő rendelkezésre bocsátása (»*seedelés*«) annak ellenére, hogy az egyes szegmensek önmagukban használhatatlanok?

Ha igen,

b) Létezik-e olyan küszöb, amelytől e szegmensek »*seedelése*« nyilvánossághoz közvetítésnek minősül?

c) Jelentőséggel bír-e az a körülmény, hogy a »*seedelésre*« (a BitTorrent kliens beállításaitól függően) automatikusan és ezért a felhasználó számára észrevétlenül is sor kerülhet?

2) a) A 2004/48 irányelv II. fejezete által a szerzői jogokat a szokásos módon használó szerzőknek vagy licencvevőknek biztosított jogokkal azonos jogokat vehet-e igénybe az a személy, aki szerződés alapján szerzői (vagy szomszédos) jogok jogosultja, e jogokat azonban maga nem hasznosítja, hanem csak kártérítési igényeket érvényesít feltételezett jogsértőkkel szemben, üzleti modellje tehát a termékhamisításhoz, nem pedig a termékhamisítás elleni küzdelemhez kötődik?

b) Hogyan tud a licencvevő ilyen esetben a jogsértés folytán (a 2004/48 irányelv 13. cikke értelmében vett) »kárt« elszenvedni?

3) Jelentőséggel bírnak-e az első és második kérdésben ismertetett konkrét körülmények az egyrészt a szellemi tulajdonjogok érvényesítése, másrészt a[z Európai Unió Alapjogi Chartája] által biztosított jogok és szabadságok – például a magánélet tiszteletben tartása és a személyes adatok védelme – egymással szembeni megfelelő mérlegelése, különösen az arányossági vizsgálat keretében?

4) Igazolható-e mindezen körülmények között a [2016/679] rendelet, konkrétan e rendelet 6. cikke (1) bekezdése [első albekezdésének] f) pontja alapján egy »seedelő boly« IP-címeinek szisztematikus rögzítése és általános jellegű további kezelése (a licencvevő és megbízásából egy harmadik fél által)?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

38 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. A Bíróság feladata ugyanis az uniós jog minden olyan rendelkezésének értelmezése, amelyre a nemzeti bíróságoknak az eléjük terjesztett jogviták eldöntése érdekében szükségük van, még akkor is, ha e bíróságok az általuk feltett kérdésekben nem jelölik meg kifejezetten ezeket a rendelkezéseket (2019. december 19-i Nederlands Uitgeversverbond és Groep Algemene Uitgevers ítélet, C-263/18, EU:C:2019:1111, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 Ennek érdekében a Bíróság a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolása alapján meghatározhatja az említett jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése a jogvita tárgyára figyelemmel szükséges (2019. december 19-i Nederlands Uitgeversverbond és Groep Algemene Uitgevers ítélet, C-263/18, EU:C:2019:1111, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság első kérdésével lényegében arra vár választ a Bíróságtól, hogy a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében szereplő „nyilvánossághoz közvetítés" fogalma magában foglalja-e a védelem alatt álló művet tartalmazó médiafájl néha nagyon töredékes szegmenseinek egy *peer-to-peer* hálózaton történő megosztását. Ugyanakkor, amint arra a főtanácsnok indítványának 34. pontjában rámutatott, mivel az alapeljárásban a filmelőállítók jogai érintettek, úgy tűnik, hogy a jelen ügyben inkább ezen irányelv 3. cikke (2) bekezdésének c) pontja alkalmazható.

41 Ebben az összefüggésben, mivel az uniós jogalkotó nem nyilvánított ki ettől eltérő szándékot, a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében használt „nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tétel" kifejezés, mint a szerzők azon kizárólagos jogának megnyilvánulási formája arra, hogy bármely „nyilvánossághoz közvetítést" engedélyezzenek, illetve megtiltsanak, és az ezen irányelv 3. cikkének (2) bekezdésében szereplő, a szomszédos jogok jogosultjait megillető kizárólagos jogot jelölő egyező kifejezésnek azonos jelentést kell tulajdonítani (lásd analógia útján: 2020. április 2-i Stim és SAMI ítélet, C-753/18, EU:C:2020:268, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 E megfontolásokra tekintettel az első kérdést úgy kell átfogalmazni, hogy azzal a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében vett nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tételnek minősül az, ha valamely védelem alatt álló művet tartalmazó médiafájlnak egy *peer-to-peer* hálózat felhasználója által előzetesen letöltött szegmenseit az említett felhasználó végberendezéséről e hálózat más felhasználóinak ilyen berendezései felé

feltöltik, jóllehet e szegmensek önmagukban csak egy bizonyos letöltési aránytól kezdve használhatók, és a BitTorrent kliens fájlmegosztó szoftver beállításai miatt e feltöltést e szoftver automatikusan indítja el.

43 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy – amint arra a főtanácsnok indítványának 48. pontjában rámutatott – az említett szegmensek nem a művek részei, hanem az e műveket tartalmazó fájlok azon részei, amelyek e fájloknak a BitTorrent protokoll szerinti továbbítására szolgálnak. Ily módon nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a továbbított szegmensek önmagukban használhatatlanok, mivel a művet tartalmazó fájlt, azaz a digitális formában megjelenő művet teszik hozzáférhetővé.

44 E tekintetben, amint arra a főtanácsnok az indítványának 49. pontjában rámutatott, a *peer-to-peer* hálózatok működése lényegében nem tér el általában az internet, pontosabban a világháló *(World Wide Web)* működésétől, ahol a művet tartalmazó fájlokat kisebb adatcsomagokra osztják fel, amelyeket a szerver és az ügyfél között véletlenszerű sorrendben és különböző utakon továbbítanak.

45 A jelen ügyben, amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, a *peer-to-peer* hálózat minden felhasználója könnyedén összeállíthatja az eredeti fájlt az azonos bolyba tartozó felhasználók számítógépein elérhető szegmensekből. Az a tény, hogy a felhasználó egyénileg nem tudja letölteni az eredeti teljes fájlt, nem akadálya annak, hogy hozzáférhetővé tegye a peerek *(peers)* számára e fájl azon szegmenseit, amelyeket a számítógépére le tudott tölteni, és így hozzájáruljon egy olyan helyzet kialakulásához, amelyben végső soron a bolyhoz tartozó valamennyi felhasználó hozzáfér a teljes fájlhoz.

46 Annak megállapításához, hogy ilyen helyzetben a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében vett „hozzáférhetővé tételről” van-e szó, nem szükséges bizonyítani, hogy az érintett felhasználó előzőleg letöltött egy minimális küszöbértéknek megfelelő számú szegmenst.

47 Ahhoz ugyanis, hogy a „közvetítés cselekményéről” és következésképpen a hozzáférhetővé tétel cselekményéről lehessen beszélni, végső soron az is elegendő, ha a művet úgy teszik a nyilvánosság számára hozzáférhetővé, hogy annak tagjai ahhoz az általuk egyénileg megválasztott helyről és időpontban hozzá tudjanak férni, függetlenül attól, hogy élnek-e ezzel a lehetőséggel, vagy sem (lásd ebben az értelemben: 2018. augusztus 7-i Renckhoff ítélet, C-161/17, EU:C:2018:634, 20. pont). A „közvetítési cselekmény” fogalma e tekintetben a védelem alatt álló művek közvetítésének valamennyi formájára vonatkozik, függetlenül az alkalmazott technikai eszköztől és eljárástól (2017. november 29-i VCAST-ítélet, C-265/16, EU:C:2017:913, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 Ennélfogva bármely olyan cselekmény, amellyel a felhasználó a magatartása következményeinek teljes ismeretében védelem alatt álló művekhez vagy más teljesítményekhez ad hozzáférést, a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében vett hozzáférhetővé tétel cselekményének minősülhet (lásd ebben az értelemben: 2021. március 9-iVG Bild-Kunst ítélet, C-392/19, EU:C:2021:181, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 A jelen ügyben úgy tűnik, hogy a szóban forgó *peer-to-peer* hálózat minden felhasználója, aki nem kapcsolta ki a BitTorrent kliens fájlmegosztó szoftver feltöltési funkcióját, e hálózatra feltölti a számítógépére előzetesen letöltött médiafájlok szegmenseit. Feltéve, hogy bebizonyosodik – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, hogy e hálózat érintett felhasználói e szoftverre úgy regisztráltak, hogy hozzájárultak annak alkalmazásához, miután megfelelően

tájékoztatták őket annak jellemzőiről, úgy kell tekinteni, hogy e felhasználók teljes mértékben tudatában vannak magatartásuknak, és azon következményeknek, amelyekkel magatartásuk járhat. Azt követően ugyanis, hogy bizonyítást nyer, hogy aktívan regisztráltak egy ilyen szoftverre, magatartásuk szándékos jellegét egyáltalán nem gyengíti az a tény, hogy a feltöltést e szoftver automatikusan indítja el.

50 Ha a fenti megfontolásokból az következik, hogy – a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő ténybeli vizsgálatok függvényében – az érintett felhasználók magatartása valamely védelem alatt álló mű vagy más teljesítmény hozzáférhetővé tételi cselekményének minősülhet, ezt követően meg kell vizsgálni, hogy az ilyen magatartás a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében vett „nyilvánosság számára” történő hozzáférhetővé tételnek minősül-e.

51 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy az említett rendelkezés értelmében vett „nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tétel” fogalma alá tartozzanak, a védelem alatt álló műveket vagy más teljesítményeket ténylegesen hozzáférhetővé kell tenni a nyilvánosság számára, és e hozzáférhetővé tételnek meghatározatlan számú potenciális címzett felé kell irányulnia, és viszonylag jelentős számú egyént kell érintenie. Emellett az is szükséges, hogy e hozzáférhetővé tétel az addig alkalmazottaktól eltérő, speciális technikai módon történjen, vagy pedig, ennek hiányában, hogy új közönség, azaz olyan közönség részére történjen, amelyet a szerzői jog vagy a szomszédos jogok jogosultja nem vett figyelembe, amikor művének vagy más teljesítményeknek az eredeti nyilvánossághoz közvetítését engedélyezte (lásd ebben az értelemben: 2021. március 9-i VG Bild-Kunst ítélet, C-392/19, EU:C:2021:181, 31. és 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 A *peer-to-peer* hálózatokat illetően a Bíróság már kimondta, hogy az olyan megosztó platform interneten történő rendelkezésre bocsátása és üzemeltetése, amely a védelem alatt álló művekre vonatkozó metaadatok indexálásával és keresőmotor működtetésével e platform felhasználói számára lehetővé teszi, hogy e műveket megtalálják, és azokat egy ilyen hálózat keretében megosszák, a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nyilvánossághoz közvetítésnek minősül (2017. június 14-i Stichting Brein ítélet, C-610/15, EU:C:2017:456, 48. pont).

53 A jelen ügyben, amint azt lényegében a főtanácsnok is megállapította indítványának 37. és 61. pontjában, e felhasználók ugyanazon fájlt megosztó számítógépei képezik a szűk értelemben vett *peer-to-peer* hálózatot, amelyet „bolynak” neveznek, amelyben e számítógépek ugyanazt a szerepet töltik be, mint a szerverek a világháló *(World Wide Web)* működésében.

54 Nem vitatott, hogy az ilyen hálózatot jelentős számú személy használja, amint az egyébként a Mircom által rögzített IP-címek magas számából is kitűnik. Ezen felhasználók továbbá bármikor és egyidejűleg hozzáférhetnek az említett platformon megosztott védelem alatt álló művekhez.

55 Következésképpen e hozzáférhetővé tétel meghatározatlan számú potenciális címzett felé irányul, és viszonylag jelentős számú egyént érint.

56 Egyébiránt mivel a jelen ügyben a jogosultak engedélye nélkül közzétett művekről van szó, azt is meg kell állapítani, hogy új közönség számára történő hozzáférhetővé tételről van szó (lásd analógia útján: 2017. június 14-i Stichting Brein ítélet, C-610/15, EU:C:2017:456, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 Mindenesetre, még ha megállapítást nyerne is, hogy valamely művet előzetesen közzétettek egy internetes oldalon a szerzői jog vagy a szomszédos jogok jogosultjának engedélyével, a letöltését megakadályozó korlátozó intézkedés nélkül, az a tény, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló felhasználók egy *peer-to-peer* hálózat révén magánszerverre letöltötték az e művet tartalmazó fájlszegmenseket, majd e szegmenseket ugyanezen hálózaton belül feltöltés útján hozzáférhetővé tették, azt jelenti, hogy ezen felhasználók döntő szerepet játszottak az említett műnek egy olyan közönséghez való közvetítésében, amelyet a szerzői jog vagy a szomszédos jogok jogosultja az eredeti nyilvánossághoz közvetítés engedélyezésekor nem vett figyelembe (lásd analógia útján: 2018. augusztus 7-i Renckhoff ítélet, C-161/17, EU:C:2018:634, 46. és 47. pont).

58 Valamely mű feltöltés útján történő ilyen hozzáférhetővé tételének megengedése anélkül, hogy a szerzői jog vagy a szomszédos jogok jogosultja érvényesíteni tudná a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt jogokat, sértené az ezen irányelv (3) és (31) preambulumbekezdésében említett megfelelő egyensúlyt, amelyet a digitális környezetben fenn kell tartani egyfelől a szerzői jogok és szomszédos jogok jogosultjainak szellemi tulajdonuk védelméhez fűződő, az Alapjogi Charta (a továbbiakban: Charta) 17. cikkének (2) bekezdése által biztosított érdeke, másfelől a védelem alatt álló teljesítmények felhasználói érdekeinek és alapvető jogainak – különösen a Charta 11. cikkében biztosított véleménynyilvánítás és tájékozódás szabadsága, valamint a közérdek – védelme között (lásd ebben az értelemben: 2021. március 9-i VG Bild-Kunst ítélet, C-392/19, EU:C:2018:181, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezen egyensúly figyelmen kívül hagyása egyébként sértené a 2001/29 irányelv fő célját, amely – amint az az irányelv (4), (9) és (10) preambulumbekezdéséből következik – a jogosultakat megillető magas szintű védelem megteremtésére irányul, lehetővé téve számukra, hogy védelem alatt álló műveik vagy más teljesítményeik felhasználásáért megfelelő díjazásban részesüljenek, többek között a nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tétel esetén.

59 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tételnek minősül az, ha valamely védelem alatt álló művet tartalmazó médiafájlnak egy *peer-to-peer* hálózat felhasználója által előzetesen letöltött szegmenseit az említett felhasználó végberendezéséről e hálózat más felhasználóinak ilyen berendezései felé feltöltik, jóllehet e szegmensek önmagukban csak egy bizonyos letöltési aránytól kezdve használhatók. Nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a BitTorrent kliens fájlmegosztó szoftver beállításai miatt e feltöltést e szoftver automatikusan indítja el, amikor azon felhasználó, akinek a végberendezéséről az említett feltöltésre sor kerül, úgy regisztrált e szoftverre, hogy hozzájárult annak alkalmazásához, miután megfelelően tájékoztatták őt annak jellemzőiről.

A második kérdésről

60 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2004/48 irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy az ezen irányelv II. fejezetében előírt intézkedéseket, eljárásokat és jogorvoslatokat igénybe veheti az a személy, aki szerződés alapján bizonyos szellemi tulajdonjogok jogosultja, e jogokat azonban maga nem hasznosítja, hanem csak kártérítési igényeket érvényesít feltételezett jogsértőkkel szemben.

61 E kérdést úgy kell értelmezni, hogy az három részből áll: először is a Mircomhoz hasonló személynek a 2004/48 irányelv II. fejezetében előírt intézkedések, eljárások és jogorvoslatok alkalmazásának kérelmezésével kapcsolatos kereshetőségi jogára vonatkozó részre, másodszor az

azzal kapcsolatos kérdésre vonatkozó részre, hogy egy ilyen személy ezen irányelv 13. cikke értelmében elszenvedhet-e kárt, harmadszor pedig arra a részre, amely a Mircom tájékoztatás iránti kérelmének az említett irányelv 3. cikkének (2) bekezdésével együttesen értelmezett 8. cikke értelmében vett elfogadhatóságára vonatkozik.

62 A Mircom kereshetőségi jogára vonatkozó első részt illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 2004/48 irányelv II. fejezetében előírt intézkedések, eljárások és jogorvoslatok alkalmazását kérelmező személynek az irányelv 4. cikkének a)–d) pontjában felsorolt személyek vagy szervezetek négy csoportjának valamelyikébe kell tartoznia.

63 E csoportok magukban foglalják először is a szellemi tulajdonjogok jogosultjait, másodszor minden más személyt, aki ilyen jogok használatára jogosult, így különösen a licencvevőket, harmadszor a közös jogkezelő szervezeteket, amelyek szabályszerűen elismert jogosultsággal rendelkeznek arra, hogy a szellemi tulajdonjogok jogosultjait képviseljék, negyedszer pedig a szakmai szervezeteket, amelyek szabályszerűen elismert jogosultsággal rendelkeznek arra, hogy a szellemi tulajdonjogok jogosultjait képviseljék.

64 Ugyanakkor a szellemi tulajdonjogok jogosultjaitól eltérően, akiket a 2004/48 irányelv 4. cikkének a) pontja említ, ezen irányelv (18) preambulumbekezdésének megfelelően az ezen irányelv 4. cikkének b)–d) pontjában említett személyek három csoportjának ezenkívül közvetlenül érdekeltnek és keresetindításra jogosultnak kell lennie, amennyiben az alkalmazandó jog erre lehetőséget teremt, az abban foglaltaknak megfelelően (lásd ebben az értelemben: 2018. augusztus 7-i SNB-REACT ítélet, C-521/17, EU:C:2018:639, 39. pont).

65 A jelen ügyben először is figyelmen kívül kell hagyni azt a lehetőséget, hogy a Mircom a 2004/48 irányelv 4. cikkének c) és d) pontja értelmében vett közös jogkezelő szervezet vagy szakmai szervezet. Amint ugyanis a főtanácsnok indítványának 92. és 93. pontjában megállapította, a Mircomnak nem célja – amint azt egyébként maga is elismeri – a vele szerződő felek szerzői és szomszédos jogainak kezelése vagy képviseletük biztosítása, hanem csak eljár az említett jogok megsértéséből eredő károk megtérítése iránt.

66 Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy az említett szervezetek tevékenységét az Unión belül a 2014/26 irányelv harmonizálta. Márpedig a Mircom neve nem szerepel az Európai Bizottság által az ezen irányelv 39. cikkének megfelelően közzétett közös jogkezelő szervezeteket tartalmazó listán.

67 Ami a 2004/48 irányelv 4. cikkének a) pontja értelmében a szellemi tulajdonjog jogosultjának minőségét illeti, mivel e rendelkezés nem követeli meg, hogy az ilyen jogosult ténylegesen hasznosítsa szellemi tulajdonjogait, nem zárható ki e rendelkezés hatálya alól e jogok hasznosításának elmaradása miatt.

68 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a Mircomot olyan személynek minősíti, amely szerződés alapján szerzői vagy szomszédos jogok jogosultja. E körülmények között el kellene ismerni számára a 2004/48 irányelvben előírt intézkedések, eljárások és jogorvoslatok igénybevételét annak ellenére, hogy e jogokat nem hasznosítja.

69 Az olyan társaság egyébként, mint a Mircom, mindenesetre az ezen irányelv 4. cikkének b) pontja értelmében vett, a szellemi tulajdonjogok használatára jogosult más személynek tekinthető, mivel ez az engedély sem feltételezi az átruházott jogok tényleges hasznosítását. Az e 4. cikk b) pontja értelmében vett „más személynek” való minősítést azonban – amint arra a jelen ítélet 64. pontja

emlékeztet – az alkalmazandó jogszabályok rendelkezéseinek megfelelően kell vizsgálni, és e hivatkozást az említett irányelv 2. cikkének (1) bekezdésére tekintettel úgy kell érteni, mint amely egyaránt utal a releváns nemzeti szabályozásra és adott esetben az uniós szabályozásra is (lásd ebben az értelemben: 2018. augusztus 7-i SNB-REACT ítélet, C-521/17, EU:C:2018:639, 31. pont).

70 Ami a második kérdés második részét illeti, az különösen arra vonatkozik, hogy a jelen ügyben a Mircom nem hasznosítja és nem is tűnik úgy, hogy szándékában áll hasznosítani az alapügyben szóban forgó műveken megszerzett jogokat. A kérdést előterjesztő bíróság szerint az átruházott jogok hasznosításának ezen elmaradása kétséget ébreszt a tekintetben, hogy az ilyen személyt a 2004/48 irányelv 13. cikke értelmében vett kár érheti-e.

71 E kérdés ugyanis azon sérelmet szenvedett fél tényleges kilétére vonatkozik, akit a jelen ügyben ezen irányelv 13. cikke értelmében a szellemi tulajdonjogok megsértése miatt kár ért, vagyis arra, hogy a szóban forgó kárt a Mircom vagy az érintett filmek előállítói szenvedték-e el.

72 Kétségtelen, hogy a szellemi tulajdonjogok jogosultjait, akiket a 2004/48 irányelv 4. cikkének a) pontja említ, és az e jogok használatára jogosult, ezen irányelv 4. cikkének b) pontjában említett személyeket főszabály szerint sérthetik a jogsértő tevékenységek, amennyiben – amint arra a főtanácsnok indítványának 70. pontjában lényegében rámutatott – e tevékenységek megakadályozhatják az említett jogok rendes hasznosítását, vagy csökkenthetik az azokból származó bevételeket. Ugyanakkor az is lehetséges, hogy valamely személy, bár szellemi tulajdonjogokkal rendelkezik, ténylegesen arra szorítkozik, hogy saját nevében és javára behajtja a más szellemi tulajdonjogok jogosultjai által neki engedményezett követelések címén járó kártérítést.

73 A jelen ügyben úgy tűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint a Mircom előtte csupán engedményesként jár el, és a szóban forgó filmelőállítóknak kártérítési követelések behajtására irányuló szolgáltatást nyújt.

74 Márpedig meg kell állapítani, hogy az a tény, hogy a 2004/48 irányelv 4. cikkében említett személy ilyen kereset engedményesként történő benyújtására szorítkozik, nem zárja ki őt az ezen irányelv II. fejezetében előírt intézkedések, eljárások és jogorvoslatok igénybevételéből.

75 Egy ilyen kizárás ugyanis ellentétes lenne a 2004/48 irányelv általános céljával, amely – amint (10) preambulumbekezdéséből kitűnik – többek között a szellemi tulajdon magas védelmi szintjének a belső piacon belüli biztosítása (lásd ebben az értelemben: 2017. január 18-i NEW WAVE CZ ítélet, C-427/15, EU:C:2017:18, 23. pont).

76 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a követelések átruházása önmagában nem érintheti azon jogok jellegét, amelyeket megsértettek, a jelen ügyben az érintett filmelőállítók szellemi tulajdonjogait, különösen abban az értelemben, hogy befolyással lenne a joghatósággal rendelkező bíróság meghatározására vagy más eljárási jellegű kérdésekre, mint például a 2004/48 irányelv II. fejezete értelmében vett intézkedések, eljárások és jogorvoslatok kérelmezésének lehetőségére (lásd analógia útján: 2015. május 21-i CDC Hydrogen Peroxide ítélet, C-352/13, EU:C:2015:335, 35. és 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

77 Következésképpen, ha a szellemi tulajdonjogok jogosultja úgy döntene, hogy a kártérítés behajtását követelések átruházása vagy más jogi aktus útján egy szakosodott vállalkozás igénybevételével hajtja végre, nem részesülhet kedvezőtlenebb bánásmódban, mint az ilyen jogok egy másik jogosultja, aki e jogok személyes érvényesítése mellett dönt. Az ilyen bánásmód ugyanis

hátrányosan befolyásolná e kiszervezés gazdasági szempontból való vonzerejét, és idővel megfosztaná a szellemi tulajdonjogok jogosultjait e lehetőségtől, amely egyébként elterjedt a különböző jogterületeken, mint például a légi utasoknak a visszautasított beszállás és légijáratok törlése vagy hosszú késése esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2004. L 46., 46. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 8. kötet, 10. o.; helyesbítés: HL 2019. L 119., 202. o.) által előírt védelme területén.

78 Második kérdésének harmadik részét illetően, a kérdést előterjesztő bíróságnak lényegében kétségei vannak a Mircom 2004/48 irányelv 8. cikke alapján előterjesztett tájékoztatás iránti kérelmének elfogadhatóságával kapcsolatban, mivel e társaság nem hasznosítja komolyan azokat a jogokat, amelyeket az alapügyben szóban forgó filmelőállítóktól szerzett. Ezenkívül úgy kell érteni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a Mircom „szerzői jogi trollként” *(copyright troll)* történő minősítésének lehetőségére hivatkozva lényegében felveti a Mircom által elkövetett esetleges joggal való visszaélés kérdését.

79 Először is úgy tűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság kételkedik abban, hogy a Mircomnak szándékában áll kártérítési keresetet indítani, mivel erős valószínűsítő körülmények állnak fenn, amelyek szerint általában csupán egyezség útján történő rendezést javasol kizárólag 500 eurós átalány-kártérítés megszerzése céljából. Márpedig a 2004/48 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése értelmében a tájékoztatás iránti kérelmet a szellemi tulajdonjog megsértése miatt indított eljárásokkal összefüggésben kell előterjeszteni.

80 Hasonlóan ahhoz, amit a főtanácsnok az indítványának 113. pontjában megállapított, e tekintetben meg kell állapítani, hogy az egyezség megkísérlése gyakran a szó szoros értelmében vett kártérítési kereset megindításának előfeltétele. Következésképpen nem állapítható meg, hogy a szellemi tulajdon védelmének a 2004/48 irányelv által létrehozott rendszerében e gyakorlat tilos lenne.

81 A Bíróság korábban már kimondta, hogy a 2004/48 irányelv 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó az olyan helyzetre, amelyben a szellemi tulajdonjog megsértésének megállapításával végződő, jogerősen lezárt eljárást követően a felperes külön eljárás keretében kér az e jogot sértő áruk vagy szolgáltatások eredetéről és terjesztési hálózatairól tájékoztatást (2017. január 18-i NEW WAVE CZ ítélet, C-427/15, EU:C:2017:18, 28. pont).

82 Ugyanezt az érvelést kell alkalmazni az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, a kártérítési keresetet megelőző külön eljárást illetően, amelyben a 2004/48 irányelv 8. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján a felperes egy Telenethez hasonló internet-hozzáférést nyújtó szolgáltatótól, amely üzletszerűen nyújtott szolgáltatásokat jogsértő tevékenységekhez, olyan információkat kér, amelyek lehetővé teszik ügyfelei azonosítását éppen annak érdekében, hogy keresetet lehessen ténylegesen indítani a feltételezett jogsértőkkel szemben.

83 Az említett 8. cikkben előírt, tájékoztatáshoz való jog ugyanis arra irányul, hogy a Charta 47. cikkében garantált hatékony jogorvoslathoz való alapvető jogot alkalmazhatóvá tegye és konkretizálja, illetve ily módon biztosítsa a tulajdonhoz való azon alapjog hatékony gyakorlását, amelynek a Charta 17. cikkének (2) bekezdésében védelemben részesített szellemitulajdon-jog a

részét képezi, lehetővé téve a szellemitulajdon-jog jogosultja számára annak azonosítását, hogy ki veszélyezteti e jogot, és azt, hogy e jog védelme érdekében megtegye a szükséges intézkedéseket (2020. július 9-i Constantin Film Verleih ítélet, C-264/19, EU:C:2020:542, 35. pont).

84 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Mircoméhoz hasonló, pert megelőző eljárásban előterjesztett tájékoztatás iránti kérelem pusztán emiatt nem tekinthető elfogadhatatlannak.

85 Másodszor, a 2004/48 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése szerint az ilyen kérelemnek indokoltnak és arányosnak kell lennie.

86 A jelen ítélet 70–77. pontjában kifejtett megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy ez az eset állhat fenn akkor, ha az említett 8. cikk (1) bekezdésében foglalt kérelmet a filmelőállítók által szerződés alapján feljogosított társaság terjeszti elő. A kérdést előterjesztő bíróság feladata azonban annak megállapítása, hogy az ilyen társaság által konkrétan megfogalmazott kérelem megalapozott-e.

87 Harmadszor, a 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdése második albekezdésének a) pontjában használt, „a jogsértő jogtalan gazdagodása” kifejezésre, valamint az ezen irányelv 6. cikkének (2) bekezdésében, 8. cikkének (1) bekezdésében és 9. cikkének (2) bekezdésében előírt azon feltételre hivatkozva, amely szerint a jogsértéseket üzletszerűen kell elkövetni, a kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy az uniós jogalkotó itt inkább a hamisítás piaci elterjedése elleni strukturális fellépést igénylő helyzettel foglalkozott, nem pedig az egyéni elkövetők elleni küzdelemmel.

88 E tekintetben meg kell állapítani egyrészt, hogy a 2004/48 irányelv (14) preambulumbekezdésének megfelelően azt a feltételt, amely szerint a jogsértéseket üzletszerűen kell elkövetni, csak az ezen irányelv 6. cikkében előírt bizonyítékokra, az ezen irányelv 8. cikkében előírt tájékoztatáshoz való jogra és az említett irányelv 9. cikkében előírt ideiglenes és óvintézkedésekre vonatkozó intézkedésekre kell alkalmazni, és ez nem érinti annak lehetőségét, hogy a tagállamok ezen intézkedéseket nem üzletszerűen elkövetett cselekmények tekintetében is alkalmazzák.

89 Márpedig e feltétel nem alkalmazandó a sértett fél jogsértővel szembeni, a 2004/48 irányelv 13. cikkében említett kártérítés iránti kérelmeire. Következésképpen e rendelkezés értelmében az egyéni elkövetőket kötelezhetik arra, hogy a szellemi tulajdonjog jogosultja számára a jogai megsértése folytán elszenvedett tényleges kárnak megfelelő kártérítést fizessenek, amennyiben tudták, vagy kellő gondosság mellett tudniuk kellett volna, hogy jogsértést valósítanak meg.

90 Ezenkívül a 2004/48 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése szerinti tájékoztatás iránti kérelem keretében az a feltétel, amely szerint a jogsértéseket üzletszerűen kell elkövetni, többek között akkor teljesülhet, ha a feltételezett jogsértőtől eltérő személy „üzletszerűen nyújtott szolgáltatásokat jogsértő tevékenységekhez.”

91 A jelen ügyben a Mircom tájékoztatás iránti kérelme, amint az a jelen ítélet 82. pontjában megállapításra került, egy internet-hozzáférést nyújtó szolgáltatóra mint olyan személyre irányul, aki üzletszerűen nyújtott szolgáltatásokat jogsértő tevékenységekhez.

92 Következésképpen úgy tűnik, hogy az alapeljárásban a Mircomnak a Telenetre – amely üzletszerűen nyújt szolgáltatásokat jogsértő tevékenységekhez – irányuló kérelme megfelel a jelen ítélet 90. pontjában felidézett feltételnek.

93 Egyébiránt mindenesetre a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a Mircom visszaélt-e a 2004/48 irányelv 3. cikke értelmében vett intézkedésekkel, eljárásokkal és jogorvoslatokkal, valamint adott esetben az e társaság által előterjesztett kérelem elutasítása.

94 A 2004/48 irányelv 3. cikke ugyanis általános kötelezettséget ír elő többek között annak biztosítására, hogy azon intézkedések, eljárások és jogorvoslatok, amelyek az ezen irányelv által szabályozott szellemi tulajdonjogok – köztük az ezen irányelv 8. cikkében említett tájékoztatáshoz való jog – érvényesítésének biztosításához szükségesek, méltányosak és igazságosak legyenek, valamint hogy azokat úgy alkalmazzák, hogy az azokkal való visszaélés esetére biztosítékok álljanak rendelkezésre.

95 Márpedig az ilyen visszaélés esetleges megállapítása teljes egészében az alapügy tényállása értékelésének része, és így a kérdést előterjesztő bíróság hatáskörébe tartozik. E bíróság e célból többek között megvizsgálhatja a Mircom működési módját, értékelve azt, hogy milyen módon javasol a Mircom egyezséget a feltételezett jogsértőknek, és ellenőrizve, hogy valóban nyújt-e be keresetet az egyezség útján történő rendezés megtagadása esetén. E bíróság azt is vizsgálhatja, hogy az adott ügy valamennyi sajátos körülményére tekintettel úgy tűnik-e, hogy a Mircom valójában az állítólagos jogsértések miatti, egyezségre irányuló javaslatok címén arra törekszik, hogy az érintett felhasználóknak a szóban forgóhoz hasonló *peer-to-peer* hálózatban való részvételéből anyagi jövedelemhez jusson, anélkül hogy konkrétan próbálná leküzdeni az e hálózat által okozott szerzői jogi jogsértéseket.

96 A fenti megfontolásokra tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2004/48 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az ezen irányelv II. fejezetében előírt intézkedéseket, eljárásokat és jogorvoslatokat főszabály szerint igénybe veheti az a személy, aki szerződés alapján bizonyos szellemi tulajdonjogok jogosultja, e jogokat azonban maga nem hasznosítja, hanem csak kártérítési igényeket érvényesít feltételezett jogsértőkkel szemben, kivéve ha az ezen irányelv 3. cikkének (2) bekezdésében előírt általános kötelezettség értelmében és egy átfogó és részletes vizsgálat alapján bizonyítást nyer, hogy kérelme visszaélésszerű. Közelebbről az említett irányelv 8. cikkére alapított tájékoztatás iránti kérelmet illetően, e kérelmet akkor is el kell utasítani, ha az nem indokolt vagy nem arányos, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

A harmadik és a negyedik kérdésről

97 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy az alapügyben két különböző személyesadat-kezelésről van szó, nevezetesen arról, amelyet a Media protector a Mircom nevében korábban, a *peer-to-peer* hálózatokkal összefüggésben már megvalósított, és amely az olyan felhasználók IP-címeinek rögzítéséből áll, akiknek az internetkapcsolatait védelem alatt álló művek e hálózatra való feltöltésére egy adott időpontban állítólagosan használtak, valamint arról, amelyet a Mircom szerint utólag a Telenetnek kell megvalósítania, és amely egyrészt ezen felhasználóknak az említett IP-címek és a Telenet által az említett felhasználóknak e feltöltés megvalósításához ugyanazon időpontban kiosztott IP-címek megfeleltetése útján történő azonosításából, másrészt ugyanezen felhasználók nevének és címének a Mircommal való közléséből áll.

98 Negyedik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság a 2016/679 rendelet 6. cikke (1) bekezdése első albekezdésének f) pontjára tekintettel kizárólag a már megvalósított első adatkezelés tekintetében kér az igazolható jellegre vonatkozó választ.

99 Egyébiránt harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az első és a második kérdésében ismertetett körülmények relevánsak-e egyrészt a szellemi tulajdonjog, másrészt pedig a magánélet és a személyes adatok védelme egymással szembeni megfelelő mérlegelése céljából, különösen az arányossági vizsgálat keretében.

100 Márpedig, abban az esetben, ha a kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság által az első és a második kérdésre adott válaszok alapján azt állapítaná meg, hogy a Mircom tájékoztatás iránti kérelme megfelel a 2004/48 irányelv 3. cikkének (2) bekezdésével együttesen értelmezett 8. cikkében előírt feltételeknek, úgy kell érteni, hogy harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között a 2016/679 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének első albekezdésének f) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes a jelen ítélet 97. pontjában ismertetett utólagos második adatkezelés, jóllehet e kérelem megfelel az említett feltételeknek.

101 E megfontolásokra tekintettel és a jelen ítélet 38. és 39. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a harmadik és a negyedik kérdést úgy kell átfogalmazni, hogy azokkal a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2016/679 rendelet 6. cikke (1) bekezdése első albekezdésének f) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes egyrészt a szellemi tulajdonjogok jogosultja által, valamint az ő nevében harmadik fél által *peer-to-peer* hálózatok olyan felhasználói IP-címeinek szisztematikus rögzítése, akiknek az internetkapcsolatait állítólagosan jogsértő tevékenységek végzésére használták, másrészt e felhasználók nevének és postacímének e jogosulttal vagy harmadik féllel való közlése annak lehetővé tétele érdekében, hogy e jogosult vagy e harmadik fél valamely polgári bíróság előtt az említett felhasználók által állítólagosan okozott kár miatti kártérítési keresetet nyújtson be.

102 Elsősorban, az alapügyben szóban forgó korábbi adatkezelést illetően emlékeztetni kell arra, hogy az elektronikus médiaszolgáltató által a nyilvánosság számára hozzáférhetővé tett internetes honlap valamely személy által történő felkeresésekor az e szolgáltató által rögzített dinamikus IP-cím az említett szolgáltató tekintetében a 2016/679 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése értelmében vett személyes adatnak minősül, amennyiben jogszerű eszközök állnak a rendelkezésére az érintett személynek az e személy internet-hozzáférést nyújtó szolgáltatójának rendelkezésére álló további adatok révén történő azonosításához (2016. október 19-i Breyer ítélet, C-582/14, EU:C:2016:779, 49. pont).

103 Következésképpen az ilyen címek bírósági eljárásokban való későbbi felhasználás céljából történő rögzítése a 2016/679 rendelet 4. cikkének 2. pontja értelmében vett adatkezelésnek minősül.

104 Ez a helyzet a Mircom esetében is, amelynek nevében a Media Protector az IP-címeket gyűjti, amennyiben a 2004/48 irányelv 8. cikkében előírt eljárás értelmében jogszerű eszközzel rendelkezik az internetkapcsolat jogosultjainak azonosítására.

105 E rendelet 6. cikke (1) bekezdése első albekezdésének f) pontja értelmében a személyes adatok kezelése kizárólag akkor és annyiban jogszerű, amennyiben ezen adatkezelés az adatkezelő vagy egy harmadik fél jogos érdekeinek érvényesítéséhez szükséges, kivéve, ha ezen érdekekkel szemben elsőbbséget élveznek az érintett olyan érdekei vagy alapvető jogai és szabadságai, amelyek személyes adatok védelmét teszik szükségessé, különösen, ha az érintett gyermek.

106 Ily módon e rendelkezés három együttes feltételhez rendeli a személyes adatok kezelésének jogszerűségét: először is, az adatkezelő vagy valamely harmadik fél jogos érdekének érvényesítése, másodszor, a személyes adatok kezelése valamely jogos érdek érvényesítéséhez szükséges, és

harmadszor, hogy az adatvédelemmel érintett személy érdekei vagy alapvető szabadságai és jogai nem magasabb rendűek (lásd ebben az értelemben a 95/46 irányelv 7. cikkének f) pontját illetően: 2017. május 4-i Rīgas satiksme ítélet, C-13/16, EU:C:2017:336, 28. pont).

107 Mivel a 2016/679 rendelet hatályon kívül helyezte és felváltotta a 95/46 irányelvet, és mivel e rendelet releváns rendelkezéseinek tartalma lényegében megegyezik ezen irányelv releváns rendelkezéseinek tartalmával, a Bíróságnak az említett irányelvre vonatkozó ítélkezési gyakorlata főszabály szerint az említett rendeletre is alkalmazandó (lásd analógia útján: 2020. november 12-i Sonaecom ítélet, C-42/19, EU:C:2020:913, 29. pont).

108 Ami a jogos érdek érvényesítésére vonatkozó feltételt illeti, és a kérdést előterjesztő bíróság által a második kérdés keretében elvégzendő vizsgálat függvényében meg kell állapítani, hogy jogosnak minősíthető az adatkezelő vagy harmadik fél ahhoz fűződő érdeke, hogy a tulajdonában állítólagosan kárt okozó személyre vonatkozó személyes adathoz jusson annak érdekében, hogy kártérítési kereset indíthasson. Ezt az elemzést erősíti a 2016/679 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének e) és f) pontja, amely előírja, hogy a személyes adatok bizonyos típusai – többek között a természetes személyek szexuális életére vagy szexuális irányultságára vonatkozó adatok – kezelésének tilalma nem alkalmazható abban az esetben, ha az adatkezelés olyan személyes adatokra vonatkozik, amelyeket az érintett kifejezetten nyilvánosságra hozott vagy többek között jogi igények előterjesztéséhez, érvényesítéséhez, illetve védelméhez szükséges (lásd ebben az értelemben a 95/46 irányelv 8. cikke (2) bekezdésének e) pontját illetően: 2017. május 4-i Rīgas satiksme ítélet, C-13/16, EU:C:2017:336, 29. pont).

109 E tekintetben, amint azt a főtanácsnok indítványának 131. pontjában lényegében megállapította, a követelések szabályszerű behajtása a 2016/679 rendelet 6. cikke (1) bekezdése első albekezdésének f) pontja értelmében vett személyes adatok kezelését igazoló jogos érdeknek minősülhet (lásd analógia útján a 2002/58 irányelvet illetően: 2012. november 22-i Probst ítélet, C-119/12, EU:C:2012:748, 19. pont).

110 Azt a feltételt illetően, amely szerint a személyes adatok kezelésének valamely jogos érdek érvényesítéséhez szükségesnek kell lennie, emlékeztetni kell arra, hogy a személyes adatok védelmének elve alóli kivételeknek és ezen elv korlátozásainak a feltétlenül szükséges határokon belül kell maradniuk (2017. május 4-i Rīgas satiksme ítélet, C-13/16, EU:C:2017:336, 30. pont). E feltétel a jelen ügyben teljesülhet, mivel – amint arra a főtanácsnok indítványának 97. pontjában rámutatott – az internetkapcsolat jogosultjának azonosítása gyakran csak az IP-cím és az internet-hozzáférést nyújtó szolgáltató által szolgáltatott információk alapján lehetséges.

111 Végül, ami a szóban forgó, egymással ellentétes jogok és érdekek súlyozásának feltételét illeti, ez főszabály szerint az adott eset sajátos körülményeitől függ (2017. május 4-i Rīgas satiksme ítélet, C-13/16, EU:C:2017:336, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A kérdést előterjesztő bíróság feladata e sajátos körülmények értékelése.

112 E tekintetben a különböző jogok és érdekek közötti megfelelő egyensúly megteremtését lehetővé tevő mechanizmusokat maga a 2002/58 irányelv határozza meg (lásd analógia útján: 2008. január 29-i Promusicae ítélet, C-275/06, EU:C:2008:54, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

113 Egyébiránt, mivel úgy tűnik, hogy az alapügy tényállása egyszerre tartozik a 2016/679 rendelet és a 2002/58 irányelv hatálya alá, mivel – amint az a jelen ítélet 102. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik – a kezelt IP-címek mind személyes adatoknak, mind forgalmi adatoknak

minősülnek (lásd ebben az értelemben: 2020. október 6-i La Quadrature du Net és társai ítélet, C-511/18, C-512/18 és C-520/18, EU:C:2020:791, 152. pont), meg kell vizsgálni, hogy az ilyen adatkezelés jogszerűségének értékelése során figyelembe kell-e venni az ezen irányelv által előírt feltételeket.

114 Amint ugyanis a 2002/58 irányelv 1. cikkének a 2016/679 rendelet 94. cikkének (2) bekezdésével együttesen értelmezett (2) bekezdéséből kitűnik, ezen irányelv rendelkezései pontosítják és kiegészítik e rendeletet azon nemzeti rendelkezések harmonizálása érdekében, amelyekre többek között azért van szükség, hogy biztosítsák az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezelése vonatkozásában az alapvető jogok és szabadságok védelmének egyenértékű szintjét, különös tekintettel a magánélethez való jogra (lásd ebben az értelemben: 2018. október 2-i Ministerio Fiscal ítélet, C-207/16, EU:C:2018:788, 31. pont; 2020. október 6-i La Quadrature du Net és társai ítélet, C-511/18, C-512/18 és C-520/18, EU:C:2020:791, 102. pont).

115 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2002/58 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok megtiltják a közlések és az azokra vonatkozó forgalmi adatok felhasználókon kívüli személyek által történő, az érintett felhasználó hozzájárulása nélküli meghallgatását, lehallgatását, tárolását vagy más módon történő elfogását vagy megfigyelését, kivéve, ha az ilyen személy az ezen irányelv 15. cikkének (1) bekezdésével összhangban jogszerűen jár el. Egyébiránt az említett irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében többek között ugyanezen irányelv 15. cikke (1) bekezdésének sérelme nélkül, az előfizetőkre és felhasználókra vonatkozó, a nyilvános hírközlő hálózat vagy nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatás nyújtója által kezelt és tárolt forgalmi adatokat törölni kell, vagy anonimmá kell tenni, ha a közlés továbbításához ezek már nem szükségesek.

116 Az említett 15. cikk (1) bekezdése a személyes adatok bizalmas jellegének biztosítására vonatkozó kötelezettség alóli kivételek felsorolását azzal fejezi be, hogy kifejezetten hivatkozik a 95/46 irányelv 13. cikkének (1) bekezdésére, amely lényegében megfelel a 2016/679 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének, amely immár lehetővé teszi, hogy az adatkezelőre vagy adatfeldolgozóra alkalmazandó uniós és tagállami jog jogalkotási intézkedésekkel korlátozhatja az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok bizalmas jellegére vonatkozó kötelezettség hatályát, ha az ilyen korlátozás tiszteletben tartja az alapvető jogok és szabadságok lényeges tartalmát, valamint többek között mások jogainak és szabadságainak védelméhez, valamint polgári jogi követelések érvényesítéséhez szükséges és arányos intézkedés egy demokratikus társadalomban (lásd ebben az értelemben: 2008. január 29-i Promusicae ítélet, C-275/06, EU:C:2008:54, 53. pont).

117 Ezenkívül azt a tényt, hogy e rendelet 23. cikke (1) bekezdésének j) pontja immár kifejezetten a polgári jogi követelések érvényesítésére irányul, úgy kell értelmezni, mint az uniós jogalkotónak a Bíróság azon ítélkezési gyakorlata megerősítésére irányuló szándékának kifejezését, amely szerint a tulajdonjogok védelme és azok a helyzetek, amelyekben a szerző tulajdonjogait polgári eljárás keretében kívánja megvédeni, a 2002/58 irányelv 15. cikke (1) bekezdésének alkalmazási köréből soha nem voltak kizárva (lásd ebben az értelemben: 2008. január 29-i Promusicae ítélet, C-275/06, EU:C:2008:54, 53. pont).

118 Következésképpen ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy a 2016/679 rendelet által előírt feltételeknek eleget téve jogszerű az olyan adatkezelés, mint azon személyek IP-címeinek – az ezen IP-címek birtokosai nevének és postacímének hozzáférhetővé tétele iránti kérelem benyújtása céljából történő – rögzítése, akiknek az internetkapcsolatait védelem alatt álló műveket tartalmazó fájlok szegmenseinek *peer-to-peer* hálózatokra való feltöltésére használták,

különösen azt kell megvizsgálni, hogy ezen adatkezelés megfelel-e a 2002/58 irányelv fent említett rendelkezéseinek, amely irányelv az elektronikus hírközlési eszközök felhasználói számára a magánélet tiszteletben tartásához és a személyes adatok védelméhez való alapvető jogokat konkretizálja (lásd ebben az értelemben: 2020. október 6-i La Quadrature du Net és társai ítélet, C-511/18, C-512/18 és C-520/18, EU:C:2020:791, 109. pont).

119 Márpedig, mivel az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem tartalmaz a Mircom Telenet által megőrzött IP-címekhez való hozzáférésének jogi alapjával kapcsolatos pontosításokat, a Bíróság nem tud hasznos iránymutatást adni a kérdést előterjesztő bíróság számára azon kérdést illetően, hogy az olyan korábbi adatkezelés, mint amilyen az említett IP-címek rögzítése, a 2002/58 irányelvben foglalt szabályokra és az egymással ellentétes jogok és érdekek súlyozásának feltételére tekintettel sérti-e az említett alapvető jogokat. A kérdést előterjesztő bíróság feladata a releváns nemzeti szabályozás uniós jogra, különösen a 2002/58 irányelv 5., 6. és 15. cikkére tekintettel történő elemzése.

120 Másodsorban, a Telenet általi utólagos adatkezelést illetően, amely ezen IP-címek jogosultjainak azonosításából és e jogosultak nevének és postacímének a Mircommal való közléséből áll, meg kell állapítani, hogy a 2004/48 irányelv 8. cikkének megfelelően a jogsértő tevékenységekben részt vevő felhasználók nevének és címének közlésére korlátozott kérelem megfelel a szellemi tulajdonjogok jogosultjainak tájékoztatáshoz való joga és e felhasználók személyes adatainak védelméhez való jog közötti megfelelő egyensúly megteremtésére irányuló célnak (lásd ebben az értelemben: 2020. július 9-i Constantin Film Verleih ítélet, C-264/19, EU:C:2020:542, 37. és 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

121 Az elektronikus hírközlő eszközök felhasználóinak személyazonosságához kapcsolódó ilyen adatok ugyanis önmagukban véve rendszerint nem teszik lehetővé sem a lebonyolított közlések napjának, időpontjának, időtartamának és címzettjeinek, sem pedig annak a megismerését, hogy ezekre a közlésekre hol, illetve milyen gyakran került sor bizonyos személyekkel egy adott időszakban, és ezért e felhasználók elérhetőségein, például a személyazonosságukon és a címükön kívül nem szolgálnak semmilyen információval az adott közlésekkel kapcsolatban, következésképpen a magánéletükkel kapcsolatban sem. Az ezen adatokat érintő intézkedéssel járó beavatkozás főszabály szerint tehát nem minősíthető súlyosnak (lásd ebben az értelemben: 2021. március 2-i Prokuratuur ítélet [Az elektronikus hírközlési adatokhoz való hozzáférés feltételei], C-746/18, EU:C:2021:152, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

122 Mindemellett az alapügyben a Mircom tájékoztatás iránti kérelme azt feltételezi, hogy a Telenet megfelelteti a Mircom javára rögzített dinamikus IP-címeket a Telenet által az említett felhasználóknak kiosztott IP-címeknek, amelyek lehetővé tették e felhasználóknak a szóban forgó *peer-to-peer* hálózatban való részvételét.

123 Következésképpen, amint az a jelen ítélet 113. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, az ilyen kérelem a forgalmi adatok kezelésére vonatkozik. Az ezen adatok védelméhez való jog, amely a 2004/48 irányelv 8. cikkének (1) bekezdésében említett személyeket megilleti, valamennyi személy azon alapjogának a része, hogy a rá vonatkozó személyes adatokat védelemben részesítsék, amint azt a Charta 8. cikke és a 2002/58 irányelvvel pontosított és kiegészített 2016/679 rendelet biztosítja (lásd ebben az értelemben: 2015. július 16-i Coty Germany ítélet, C-580/13, EU:C:2015:485, 30. pont).

124 A 2004/48 irányelv által előírt intézkedések alkalmazása ugyanis nem érintheti a 2016/679 rendeletet és a 2002/58 irányelvet (lásd ebben az értelemben: 2015. július 16-i Coty Germany ítélet, C-580/13, EU:C:2015:485, 32. pont).

125 E tekintetben a Bíróság már kimondta, hogy a 2004/48 irányelv 8. cikkének a 2002/58 irányelv 15. cikke (1) bekezdésével és a 95/46 irányelv 7. cikkének f) pontjával együttesen értelmezett (3) bekezdésével nem ellentétes az, ha a tagállamok a személyes adatok magánszemélyekkel való közlésére vonatkozó kötelezettséget állapítanak meg a szerzői jogok megsértése miatti polgári peres eljárás indításának lehetővé tétele érdekében, azonban nem is ír elő ilyen kötelezettséget a tagállamok számára (lásd ebben az értelemben: 2012. április 19-i Bonnier Audio és társai ítélet, C-461/10, EU:C:2012:219, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. május 4-i Rīgas satiksme ítélet, C-13/16, EU:C:2017:336, 34. pont).

126 Márpedig meg kell állapítani, hogy a 95/46 irányelv 7. cikkének f) pontjához hasonlóan sem a 2016/679 rendelet 6. cikke (1) bekezdése első albekezdésének f) pontja, sem e rendelet 9. cikke (2) bekezdésének f) pontja – jóllehet az EUMSZ 288. cikk második bekezdése értelmében valamennyi tagállamban közvetlenül alkalmazandó – nem tartalmazza harmadik fél – mint például valamely internet-hozzáférést nyújtó szolgáltató – arra vonatkozó kötelezettségét, hogy magánszemélyekkel – mint az e rendelet 4. cikkének 9. pontja értelmében vett címzettekkel – személyes adatokat közöljön a szerzői jogok megsértése miatti polgári peres eljárás indításának lehetővé tétele érdekében, hanem maga az adatkezelő általi vagy az említett rendelet 4. cikkének 10. pontja értelmében vett harmadik fél általi adatkezelés jogszerűsége kérdésének szabályozására szorítkozik.

127 Így az olyan internet-hozzáférést nyújtó szolgáltató, mint a Telenet, csak a 2002/58 irányelv 15. cikkének (1) bekezdésében szereplő olyan intézkedés alapján kötelezhető ilyen közlésre, amely korlátozza többek között az ezen irányelv 5. és 6. cikkében előírt jogok és kötelezettségek hatályát.

128 Mivel az előzetes döntéshozatalra utaló határozat e tekintetben semmilyen utalást nem tartalmaz, a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia mind a Mircom által közölni kért IP-címek Telenet általi megőrzésének, mind pedig a Mircom e címekhez való esetleges hozzáférésének jogi alapját.

129 A 2002/58 irányelv 6. cikke (1) és (2) bekezdésének megfelelően ugyanis az IP-címeknek az elektronikus hírközlési szolgáltatók általi, ezen adatok kiosztásának időtartamán túli megőrzése főszabály szerint nem szükséges a szóban forgó szolgáltatások számlázásához, így az interneten elkövetett bűncselekmények felderítése a 2002/58 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése szerinti jogszabályi intézkedés alkalmazása nélkül lehetetlennek bizonyulhat (lásd ebben az értelemben: 2020. október 6-i La Quadrature du Net és társai ítélet, C-511/18, C-512/18 és C-520/18, EU:C:2020:791, 154. pont).

130 Amint arra a főtanácsnok indítványának 104. pontjában lényegében rámutatott, ha az IP-címek ilyen jogszabályi intézkedés alapján történő megőrzését, vagy legalábbis azoknak a 2020. október 6-i La Quadrature du Net és társai ítéletben (C-511/18, C-512/18 és C-520/18, EU:C:2020:791) jogszerűnek tekintett céloktól eltérő célokra történő felhasználását az uniós joggal ellentétesnek kellene tekinteni, az alapügyben szóban forgó tájékoztatás iránti kérelem tárgytalanná válna.

131 Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság által végzett vizsgálatokból az következne, hogy léteznek olyan, a 2002/58 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nemzeti jogszabályi intézkedések, amelyek korlátozzák az ezen irányelv 5. és 6. cikkében foglalt szabályok hatályát, és amelyek hasznosan alkalmazhatók a jelen ügyben, és feltételezve, hogy a Bíróság által a jelen ítélet előző pontjaiban adott értelmezési szempontok alapján továbbá bebizonyosodik, hogy a Mircom kereshetőségi joggal rendelkezik, és tájékoztatás iránti kérelme indokolt, arányos és nem visszaélésszerű, meg kell állapítani, hogy a fent említett adatkezelések a 2016/679 rendelet értelmében jogszerűek.

132 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik és a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2016/679 rendelet 6. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a 2002/58 irányelv 15. cikkének (1) bekezdésével együttesen értelmezett f) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal főszabály szerint nem ellentétes sem a szellemi tulajdonjogok jogosultja által, valamint az ő nevében harmadik fél által *peer-to-peer* hálózatok olyan felhasználói IP-címeinek szisztematikus rögzítése, akiknek az internetkapcsolatait állítólagosan jogsértő tevékenységek végzésére használták, sem e felhasználók nevének és postacímének e jogosulttal vagy harmadik féllel való közlése annak lehetővé tétele érdekében, hogy e jogosult vagy e harmadik fél valamely polgári bíróság előtt az említett felhasználók által állítólagosan okozott kár miatti kártérítési keresetet nyújtson be, feltéve azonban, hogy az említett jogosult vagy ilyen harmadik fél erre irányuló kezdeményezései és kérelmei indokoltak, arányosak és nem visszaélésszerűek, és jogi alapjukat a 2002/58 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nemzeti jogszabályi intézkedés képezi, amely korlátozza az ezen irányelv 5. és 6. cikkében foglalt szabályok hatályát.

A költségekről

133 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

1) Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2009. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében nyilvánosság számára történő hozzáférhetővé tételnek minősül az, ha valamely védelem alatt álló művet tartalmazó médiafájlnak egy *peer-to-peer* hálózat felhasználója által előzetesen letöltött szegmenseit az említett felhasználó végberendezéséről e hálózat más felhasználóinak ilyen berendezései felé feltöltik, jóllehet e szegmensek önmagukban csak egy bizonyos letöltési aránytól kezdve használhatók. Nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a BitTorrent kliens fájlmegosztó szoftver beállításai miatt e feltöltést e szoftver automatikusan indítja el, amikor azon felhasználó, akinek a végberendezéséről az említett feltöltésre sor kerül, úgy regisztrált e szoftverre, hogy hozzájárult annak alkalmazásához, miután megfelelően tájékoztatták őt annak jellemzőiről.

2) A szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az ezen irányelv II. fejezetében előírt intézkedéseket, eljárásokat és jogorvoslatokat főszabály szerint igénybe veheti az a személy, aki szerződés alapján bizonyos szellemi tulajdonjogok jogosultja, e jogokat azonban maga nem hasznosítja, hanem csak kártérítési igényeket érvényesít feltételezett jogsértőkkel szemben, kivéve ha az ezen irányelv 3. cikkének (2) bekezdésében előírt általános kötelezettség értelmében és egy átfogó és részletes vizsgálat alapján bizonyítást nyer, hogy kérelme visszaélésszerű. Közelebbről az említett irányelv 8. cikkére alapított tájékoztatás iránti kérelmet illetően, e kérelmet akkor is el kell utasítani, ha az nem indokolt vagy nem arányos, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

3) A természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (általános adatvédelmi rendelet) 6. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről, feldolgozásáról [helyesen: a személyes adatok kezeléséről] és a magánélet védelméről szóló, 2002. július 12-i 2002/58/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv) 15. cikkének (1) bekezdésével együttesen értelmezett f) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal főszabály szerint nem ellentétes sem a szellemi tulajdonjogok jogosultja által, valamint az ő nevében harmadik fél által *peer-to-peer* hálózatok olyan felhasználói IP-címeinek szisztematikus rögzítése, akiknek az internetkapcsolatait állítólagosan jogsértő tevékenységek végzésére használták, sem e felhasználók nevének és postacímének e jogosulttal vagy harmadik féllel való közlése annak lehetővé tétele érdekében, hogy e jogosult vagy e harmadik fél valamely polgári bíróság előtt az említett felhasználók által állítólagosan okozott kár miatti kártérítési keresetet nyújtson be, feltéve azonban, hogy az említett jogosult vagy ilyen harmadik fél erre irányuló kezdeményezései és kérelmei indokoltak, arányosak és nem visszaélésszerűek, és jogi alapjukat a 2009/136 irányelvvel módosított 2002/58 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nemzeti jogszabályi intézkedés képezi, amely korlátozza az e módosított irányelv 5. és 6. cikkében foglalt szabályok hatályát.

Aláírások